

Trofasthed er i mine Djne en saa god Egenskab, at hvor den mangler, vil det i ethvert Fald gøre vedkommende Repræsentant mindre skicket til sit Hverv som Folketingsmand, og det endog saa i høj Grad. Men, som sagt, Tallet har da ogsaa sin Betydning. Disse Grunde fra modsat Side veje altsaa ikke synderligt, og det er egentlig nærmest dem, man har at holde sig til. Det er f. Eks. blevet sagt, at det skulde være for dyrt for vort Land at underholde et Folketing, der bestod af 137 Medlemmer. Nu ja, Udgifterne ville ganske vist forøges ved en saadan Udvidelse, men at det bliver dyrere, vil dog ikke være nogen Grund til at blive staaende ved den partielle Revision. Fra Venstres Side, i alt Fald fra den Side, hvortil jeg nærmest slutter mig, maa vi naturligvis fastholde, at Grundlovens § 32 sfter Fyldest, naar der er Tale om en Udvidelse. Dette Ting er jo fremgaaet af den almindelige Valgret, det er særlig en Repræsentation for de brede Lag i Samfundet, og det er ganske indlysende, at jo slydigere denne Del af Folket er repræsenteret i dette Ting, slydigere baade med Hensyn til Tal og ogsaa med Hensyn til den Dygtighed, hvormed Repræsentanterne røgte deres Hverv, desto bedre er det — saaledes staar det i alt Fald for mig — ikke blot for disse Lag i Samfundet, men for det hele Folk. Stillingen er i Virkeligheden saadan, at medens man nu fra en vis Side begynder at tale om, at Righeden og Rigestilletheden mellem Folketing og Landsting endelig er bleven anerkendt ved det i sidste Foraar afsluttede Forlig — ja, man hører jo den Tale i hvert Fald fra en vis Side —, saa gælder det netop for os i Oppositionen om at holde fast ved de Forrettigheder, som Folketinget dog endnu faktisk sidder inde med, og til disse hører ogsaa det, at Medlemstallet maa være betydelig større endnu eller, rettere sagt, maa være saaledes, som Grundloven foreskriver: 1 Repræsentant for omtrent 16.000 Indbyggere. Man maa huske paa her, at i Grundlovens § 8 er der nævnt to Tilfælde, da baade Folketing og Landsting skulle træde sammen i en saa kaldet forenet Rigsdag, og ved Afgørelser, som i disse Tilfælde træffes, har det dog i alle Tilfælde for Folketinget sin Betydning, at dets Medlemstal er saaledes, som Grundloven i det hele taget foreskriver det. Det kunde derved udøve en større Indflydelse paa de Afgørelser, der skulde træffes. Man har altsaa ikke villet gaa ind paa den partielle Revision af Listerne over Folketingsvalgfredsene, og saa bliver der vist kun en af to Veje at gaa: Enten aldeles bestemt at holde sig til Grundlovens § 32 og bøj sig loyalt for denne Paragrafs Bestemmel-

ser eller ogsaa at gaa Grundlovsforandringens Vej. Den sidste Vej vil man jo fra den anden Side ikke ind paa, lader det til. Tidligere har man ikke villet det, og det lader til, at man nu, da Regeringspartiet er forøget med de 25, er lige saa uvillig til at gaa denne Vej, som man hidtil har været. Jeg forstaar slet ikke denne Uvillighed. Det forekommer mig endog saa, at det maatte være de Herrer paa den Side overordentlig kært netop at komme til at gaa den Vej. Da denne Sag var til Forhandling i Tinget her oven over, blev det udtalt af den ærede Ordfører, at man ude i Landet gennemgaaende var imod, at Folketingsvalgfredsene skulde forøges synderligt ud over deres nuværende Antal. Men naar man nu raader over et Flertal baade i Landstinget og i Folketinget, vilde det dog være en let Sag at saa en Grundlovsforandring eller et Forslag til en Grundlovsforandring vedtaget i begge Ting, der gik i den Retning, som de Herrer ønske. De Herrer kunde da komme ud til deres Vælgere, og naar de altsaa ere overbeviste om, at Vælgernes Flertal er mod en Forøgelse, saaledes som det blev foreslaet i Samlingen 1890—91, til 137, saa har man ikke noget at røjkere, tværtimod, man vil da have den Støtte hos Vælgernes for det Standpunkt, man foresægter og ønsker gennemført. Og fra anden Side forekommer det mig ogsaa, at man maatte jette Pris paa netop at komme ud til Vælgernes, det vil sige fra de femogtyve Side. Fra den Side maatte det være kærkomment, forekommer det mig, at ikke alene Spørgsmaalet med Hensyn til en Forandring af Grundlovens § 32, men ogsaa at et andet Spørgsmaal, et Spørgsmaal, som væsentlig vil have al Misforstaaelse med Hensyn til den sande Karakter af det Forlig, der blev afsluttet i Foraaret, blev lagt frem for Vælgernes. Det forekommer mig, at det maatte være dem kært at saa alt dette lagt frem for Vælgernes, eksempelvis ligeledes en Forandring i Grundlovens § 49 og muligvis ogsaa en mindre Ændring i Grundlovens § 25. De Herrer paastaa, at nu er Grundloven atter vendt tilbage til sin tidligere Stilling, saa at den nu atter kan virke med fuld Kraft som forhen — saaledes er Forliget — og det vil da, i hvert Fald for dem, være overordentlig prægtigt, om de gennem en Grundlovsforandring kunde saa slaaet fast, at saadan er virkelig Forliget, og for os andre vilde det ogsaa være overordentlig kærkomment. At det Forslag, der nu foreligger her i Tinget til Behandling skulde være i Overensstemmelse med Grundloven, er en yderst dristig Paa-stand. Naar Grundloven siger, at der for